

то и женското, отключили мъжкия инстинкт. Женското отдаване, липсата на съпротива се свързват с инстинктивното желание за зачатие и раждане, срещу поруганото женско тяло се възправя очакването да изпълни своето предназначение - да продължи рода женско тяло. Дълго очакваното и все неслучващо се майчинство легализира сексуалното насилие и сякаш подсъзнателно управлява поведението на героинята в онази *съдбовна* среща в чифлика. Сексуалното отдаване и отказът от съпротива се тълкуват в две посоки - като проява на подсъзнателен порив на женското, на природния инстинкт за продължаване на рода, който обезсилва личностната воля и замъглява здравия разум и като вина, свързана с нравствените устои на личността и семейството. Майката отдавна си е простила този грях, защото той е станал източник на най-голяма радост - появата на сина и същевременно никога не е забравяла вината си спрямо обичания мъж, източник на най-голяма горест и мъка. Прегрешението отдавна морално е валидизирано от анализаторската безпристрастност на мисълта, изкупено в акта на осъществяване на надличностната воля на природното битие. Останала е само тайната, носител на моралната вина пред бащата. И когато тази тайна рухва, се появява мотивът за екзистенциалната вина пред-него и пред-другите. Тя отвежда към митологичната представа за нетрайността на човешкото щастие и цената на себепознанието, към изгубването на илюзиите и фантазмите. Екзистенциалната вина води майката до акта на саможертвата, до отказа от живота /опитът за самоубийство, постъпването в манастир и посвещаването на бога/. *Актът на себе-отричането е еквивалентен на приемане на един подреждащ принцип като висш за дадено съзнание*⁹. Саможертвата на майката е неизбежна част от цената на изкуплението, защото в самата само-жертвена нагласа присъства образът на бога. Изборът на тази нагласа вече значи не-съзнателно освобождаване на конфликтующите в съзнанието и противоположни величини и постигане на нова идентичност.

Митът за щастливото семейство се е разпада и майката се оказва онзи несъзнателен инструмент за разрушаване на ценностите и пораждане на необходимостта от ново преподреждане. Но нейната функция в по-натъшното действие ще поеме Олга /храненичето на

9. Пак там, с.159 .